

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. Ch.**, zast. Mgr. Janem Pechmanem, advokátem se sídlem Revoluční 724/7, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016, č. j. OAM-224/ZA-ZA11-ZA02-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Az 20/2016 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Janu Pechmanovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 1. 11. 2016 směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Napadeným rozsudkem městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany výrokem svého rozhodnutí tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že mu měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl dne 11. 11. 2014 opakovaně povolán k výkonu vojenské služby v ukrajinské armádě, s tím, že pro výhradu svědomí povolávací rozkazy neuposlechl a v důsledku toho mu hrozí na Ukrajině trestní stíhání. S ohledem na povahu konfliktu

probíhajícího na Ukrajině nelze dle stěžovatele argumentovat tím, že branná povinnost je legitimní občanskou povinností občana vůči domovskému státu, protože lze službu v ukrajinské armádě považovat za ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu. Pokud by stěžovatel byl při výkonu vojenské služby zajat, neměl by jistotu, že s ním bude zacházeno jako s válečným zajatcem dle mezinárodního práva. Rovněž by stěžovatel mohl obdržet takové rozkazy, které jsou v rozporu s jeho svědomím i mezinárodními úmluvami. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 7. 2011, č. 23459/03, *Bayanyan v. Arménie*.

Dále stěžovatel namítá, že mu měl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu, neboť v případě neudělení azylu by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel částí příjmů získaných z ekonomické činnosti na území České republiky finančně podporuje své rodiče, kteří žijí na Ukrajině a jsou nikoli svou vinou nezaměstnaní. Jeho přítomností na území České republiky je rovněž podmíněna pokračující existence jeho zdejšího fungujícího rodinného života. Stěžovatel rovněž uvádí, že dne 16. 12. 2016 uzavřel manželství se státní občankou České republiky.

Stěžovatel namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaným, který s ohledem na skutečnost, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána opakovaně, tuto prakticky neposuzoval a odkázal na své dřívější rozhodnutí s tím, že dle jeho vědomí a dle tvrzení žadatele (stěžovatele) nedošlo k podstatné změně situace v zemi stěžovatelova původu. Konečně pak stěžovatel namítl, že napadený rozsudek trpí nepřezkoumatelností pramenící z nevypořádání jeho argumentace směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na závěrech podaných v jeho rozhodnutí, přičemž se neztotožnil se stěžovatelovou kasační argumentací. Zejména zdůraznil, že jedinou novou skutečností, již stěžovatel v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uplatnil, byl jeho vztah se státní příslušnicí Ukrajiny pobývající v České republice, tuto skutečnost přitom žalovaný ve svém rozhodnutí posoudil ze všech zákonných hledisek pro rozhodnutí o žádosti. K dalším otázkám, kterými se městský soud v napadeném rozsudku zabýval, pak mj. odkázal na jejich dřívější posouzení v rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost, případně zamítnuta pro nedůvodnost.

Dle ustanovení § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), „[j]estliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“ Přiblížením významu neurčitého právního pojmu „podstatný přesah významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele“ se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

Kasační stížnost je nepřijatelná.

pokračování

Otázkou azylové relevance odepření nastoupení k výkonu vojenské služby zavádající potenciální příčinu následné trestní represe se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 – 24, v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43 nebo v usnesení ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).

Otázkou výkladu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, který musí být vykládán v souladu s čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen nová „kvalifikační směrnice“), se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24, a ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 – 36. Stěžovatel v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl žádné důvody, pro které by se bylo lze důvodně domnívat, že by výkon jeho případné vojenské služby měl zahrnovat zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 kvalifikační směrnice.

Vzhledem k ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“ Pokud přitom žalovaný shledá, že ani jednu z uplatněných skutečností či zjištění nelze podřadit pod citované ustanovení, jsou dány podmínky pro zastavení řízení o žádosti dle § 11a odst. 3 věty prvního zákona o azylu, nevyužije-li žalovaný postupu dle § 11a odst. 4 tohoto zákona. Žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že optikou citovaného ustanovení posoudil jako nepřipustně opakované všechny důvody stěžovatelovy žádosti s výjimkou jediného důvodu, kterým bylo tvrzení existence citového vztahu stěžovatele s občankou Ukrajiny na území České republiky. Pokud tedy stěžovatel rozporuje zákonnost postupu žalovaného, spočívajícího v nezabývání se opakovanými námitkami, nemohlo být takovým postupem dle Nejvyššího správního soudu zasaženo do jeho právní sféry.

Otázkou (ne)přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince neudělením mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 2 Azs 19/2012 – 39, v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, či v usnesení ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 – 31.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že kasační stížností nejsou vzneseny takové právní otázky, jež by dosud nebyly judikaturou tohoto soudu řešeny, nebo od jejichž dosavadních řešení by považoval soud za nutné se odchýlit. Dále soud nezjistil, že by v řízení před krajským soudem došlo k hrubému procesnímu pochybení, jež by bylo způsobilé zasáhnout do právní sféry stěžovatele. Kasační stížnost tudíž nepřesahuje podstatnou měrou vlastní zájmy stěžovatele, a je nepřijatelná.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel z procesní opatrnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pro případ, že by s podáním kasační stížnosti nebyl spojen odkladný účinek *ex lege*. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřovala proti rozhodnutí městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany, byl odkladný účinek spojen s podáním kasační stížnosti na základě ustanovení § 32 odst. 5 ve spojení s § 32 odst. 5 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost pro nepřijatelnost na základě ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že procesně neúspěšný stěžovatel na tuto nemá právo, přičemž úspěšnému žalovanému se náhrada nákladů nepřiznává, neboť zjevně nebyly vynaloženy nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2016, č. j. 2 Azs 308/2016 – 17, ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Jan Pechman, advokát. Na základě § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě náklady právního zastoupení stát. Tyto sestávají z odměny zástupce za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení ustanoveným zástupcem a písemné podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za každý úkon právní služby náleží odměna ve výši 3100 Kč dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) této vyhlášky. Za každý úkon právní služby rovněž náleží zástupci paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Celkovou částku odměny zástupce ve výši 6800 Kč je pak třeba zvýšit o částku 1428 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť ustanovený zástupce soudu doložil, že vykonává advokacii jako společník obchodní korporace registrované jako plátkyně daně z přidané hodnoty. Celkem tedy Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal z výše uvedeného titulu částku 8228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu